

AAN DE SLAG

AAN DE SLAG
Een solidariteitsproject voor de basisschool bij de campagne van Welzijnszorg 2009:

Werk armoede weg!

VERHAAL WEEK 1

"Goedemorgen, allemaal."

De juf heeft zonet de eerste kaars van de adventskrans aangestoken, ze kijkt goedgemutst rond. De kinderen zitten in de kring. Voor hen op het tafeltje ligt het voorwerp dat ze moesten meebrengen. Dat voorwerp moet iets vertellen over het beroep van hun papa en mama.

Robby is zenuwachtig. Hij heeft heel lang moeten zeuren om van Alex iets mee te krijgen. Alex vond dat de juf niets moest weten over zijn beroep. Maar uiteindelijk heeft hij een klein lampje op een houten plankje meegegeven. Het hangt met draadjes aan een batterij. Alex is elektricien. Hij heeft het lampje samen met Robby in elkaar geknutseld. Robby gebruikt het als nachtlampje. Hij vindt het een prachtig ding.

Voorzichtig kijkt hij naar de andere kinderen. Jeroen knipoogt naar hem. Hij heeft een houten lepel vast en doet alsof hij in de soep roert. Robby schiet in de lach.

"Oké, jongens en meisjes. Als het jouw beurt is om te vertellen, neem je jouw voorwerp van het tafeltje. De anderen mogen natuurlijk eerst raden naar het juiste beroep. Kasper, wil jij beginnen?"

Robby rolt met zijn ogen. Waarom mag Kasper als eerste? Zeker omdat hij sinds vorige week nieuw is in de klas. Robby heeft nog helemaal niks tegen hem gezegd. Hij ziet er te net uit. Dure kleren, zijn haar in de plooi. Poepchique boekentas. En hij praat alsof hij een bus afwasmiddel ingeslikt heeft. Robby gniffelt. Straks komen er nog zeepbellen uit zijn mond!

Kasper neemt de stethoscoop die op het tafeltje ligt en kijkt naar de grond. Hij voelt zich niet op zijn gemak. Alle vingers gaan onmiddellijk de lucht in. Amber kan zich niet inhouden. *"Dokter, jouw pa is dokter."* Kasper knikt. *"Bijna juist, mijn mama is dokter."* *"Ik wist het,"* roept Thomas,

"Kasper zijn mama is bij mijn vader geweest voor de papieren van hun nieuwe dokterswoning. Daar heb je altijd een notaris voor nodig." Hij kijkt triomfantelijk in het rond. De juf kijkt verstoord.

"Slim hoor, Thomas, nu moeten we al niet meer raden wat jouw voorwerp betekent."

Thomas neemt het dikke boek dat voor hem ligt. 'Burgerlijk recht' staat er op de kaft. Hij haalt zijn schouders op.

"Iedereen weet het toch al. Ik ga trouwens later ook voor notaris studeren, dan kan ik het kantoor van papa overnemen. Veel geld verdienen en een hoop mensen die voor mij moeten werken."

"Daarom laat jij je huistaken maken door je buurmeisje, je oefent al voor notaris." Jeroen flappt het eruit. De hele klas ligt in een deuk. Thomas kijkt naar Jeroen. Zijn ogen schieten vuur, maar Jeroen kijkt vrolijk de andere kant uit.

"Genoeg." De juf klapt in de handen. *"Kasper, wil jij ons nog iets vertellen over jouw mama?"*

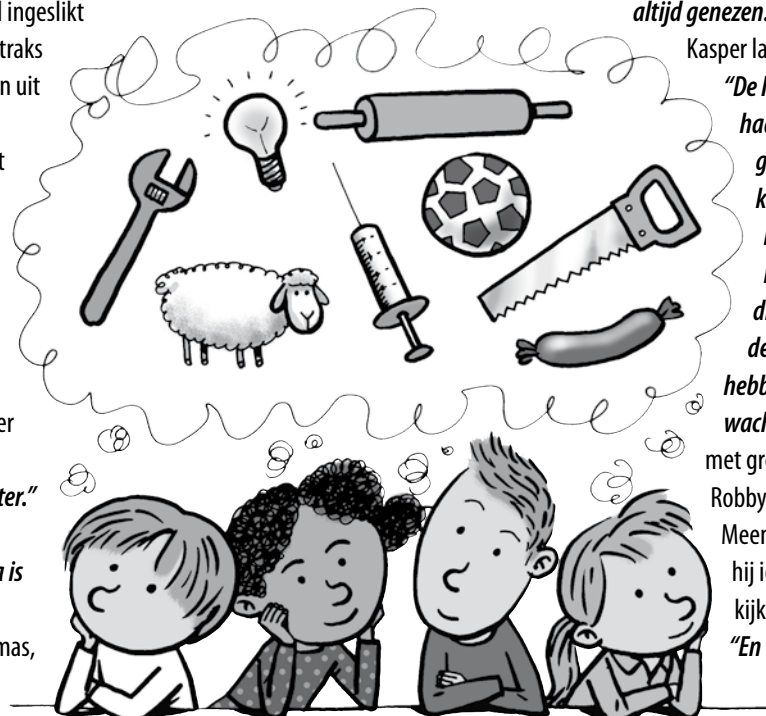
Kasper knikt traag. Hij kucht even. *"Het klopt dat mijn mama dokter is. Mijn papa helpt in de voormiddag in de praktijk. Hij neemt de telefoon op en maakt de afspraken. In de namiddag kookt hij al voor 's avonds of hij doet de was. Daarna haalt hij ons van school en helpt met het huiswerk."*

"Super," roept Fatmira, *"dus als jij ziek bent, kan je mama jou altijd genezen. Dat lijkt me handig!"*

Kasper lacht een beetje groen.

"De laatste keer dat ik ziek was, had papa mama een paar keer gevraagd om me te onderzoeken. Hij was ongerust omdat ik zo moest hoesten. Maar mama had het vreselijk druk. Toen is papa met mij in de wachtzaal gaan zitten en hebben we onze beurt afge wacht." De kinderen staren hem met grote ogen aan.

Robby frons zijn wenkbrauwen. Meent Kasper nu wat hij zegt, of is hij iets aan het verzinnen? Robby kijkt hem vorschend aan. *"En toen?"*

“De mensen in de wachtzaal vonden het vreemd dat wij daar zaten maar papa deed alsof het heel gewoon was. Uiteindelijk mochten we binnen en heeft mama me toch onderzocht. Ik had het begin van een bronchitis.” Kasper grinnikt.

“Als ik nu nog moet hoesten, is zij de eerste om mij naar het kabinet te sleuren.” De klas applaudisseert. Jeroen steekt zijn duim op.

“Een megacool verhaal, Kasper, echt.”

De juf knikt: *“Helemaal akkoord. Jeroen, wil jij verder gaan?”*

Jeroen toont de houten lepel. Heel de klas gilt.

“Kok, jouw papa is kok.”

Jeroen schudt van neen.

“Het gaat over mijn mama.”

“Kokkin, dan!” roept Amber.

Jeroen schudt het hoofd. De meest gekke dingen worden door elkaar geroepen: *“Bakkerin, soeprouter, jullie hebben een hotel, een restaurant ... Jouw mama klopt ermee op je hoofd als je vervelend doet ...”*

“Stop!” roept de juf. *“Jeroen, wil je het alsjeblief zeggen?”*

Jeroen staat recht en steekt de lepel in de lucht.

“Mijn mama is ... homemanager.”

De klas valt stil. De juf lacht. Thomas roept door de klas:

“Ze is gewoon thuis, Jeroen, ze verdient helemaal niks. Dat is geen beroep.”

“Nee,” roept Amber, *“Thomas heeft gelijk, mijn mama is écht manager en zij verdient wel veel geld. Volgende zomer ga ik met haar mee naar New York en dan gaan we echte Nikes kopen.”*

Jeroen kijkt boos.

“Mijn mama verdient misschien niks, maar ze is tenminste thuis wanneer ik van school kom. Jij moet tot zes uur in de opvang blijven.”

Hij kijkt naar Robby, die steekt zijn duim op. *“Goeie zet, Jeroen.”*

“Genoeg gekakeld! Wat is dat hier voor een duivenkot vandaag? Ik was beter duivenmelker geworden in plaats van juf.”

Robby straalt: *“Ja, dat is een mooi beroep! Mijn buurman Tuur is ook duivenmelker en vroeger dacht ik dat ze die duiven echt konden melken.”*

Fatmira kijkt verwonderd.

“Dat gebeurt dus niet echt?”

“We ronden het gesprekje af voor vandaag,” zegt de juf. *“Morgen doen we verder.”* Ze draait zich om en kijkt verstoord naar de deur die opengaat.

“Lena, is dit nog een uur om binnen te komen? Dat is al de derde keer deze week. Ik had je al als ziek genoteerd.”

Lena staat bedremmeld in de deuropening. Ze moet even op adem komen.

“Het spijt me, juf, ik heb me verslapen. Ik heb gelopen zo hard als ik kon en ...”

Ze wil de juf graag vertellen dat de wekker kapot is en dat ze nu altijd moet raden hoe laat het is. Maar de juf kijkt niet erg vriendelijk. Het lijkt haar verstandig om haar mond te houden.

“Al goed, haal je voorwerp uit je boekentas en leg het bij de rest op het tafeltje in de kring. We waren toch nog niet klaar. Je kunt de volgende les je verhaal doen.”

“Ik heb geen voorwerp meegebracht.” Ze zwijgt en kijkt naar de grond. Haar pa had haar gisteren afgesnauwd toen ze erom gevraagd had. *“Je mag een briefje van de ziekenkas meenemen naar school, of één van mijn krukken! Dan kun je vertellen dat je pa thuis zit omdat hij niet meer mee kan met de jonge mannen. Omdat zijn rug versleten is van met stenen te sleuren.”*

Ze was stilletjes naar haar kamer gegaan. Ook mama had ze niet meer gezien. Die was vanochtend heel vroeg thuisgekomen na haar nachtdienst in de fabriek. Ze lag nog in bed toen Lena vertrok.

“Ga dan maar zitten, Lena.” De stem van de juf klinkt kil, Lena krijgt er kippenvel van.

LESMOMENTEN

- ☆ Eerste graad: blz 19
- ☆ Tweede graad: blz. 20.
- ☆ Derde graad: blz 21 tot blz 22

VERHAAL WEEK 2

Het is nog donker op de lege speelplaats wanneer Lena aankomt. Haar gezicht is verkramp van de pijn. Gisteravond heeft ze haar voet verstuikt toen ze een zware pot van het fornuis tilde. Vanochtend bij het opstaan kon ze er nog amper op lopen. Ze heeft de voet zo goed en zo kwaad als het ging in een verbandje gewikkeld en is naar school gehinkt. Op het drukke kruispunt waar ze altijd over moet steken, sprong het voetgangerslicht op rood toen ze nog maar halverwege het zebrapad was. Ze was zo bang dat de auto's al zouden gaan rijden dat ze begon te lopen. Nu lijkt het alsof er duizend naalden in haar voet prikken. Maar ze is tenminste op tijd op school. Ze is zelfs de eerste. En ze heeft een voorwerp mee voor in de klas, een potje yoghurt. Als ze deze morgen kan vertellen over haar mama en het werk aan de band in de fabriek, kan ze vanmiddag het potje leegeten. De laatste boterham liet ze vanmorgen voor papa. Ze hoorde hem vannacht weer ijsberen beneden in de woonkamer. Van de pijn in zijn rug of van de zorgen.

"Hé, Lena! Léééna!"

Ze kijkt om. In de verte ziet ze de juf naar haar toekomen. Ze zucht opgelucht, misschien kan ze nog wat opwarmen in de klas en haar voet even op een stoel leggen voor de anderen er zijn.

"Wat doe jij in godsnaam zo vroeg op de speelplaats? Je weet toch dat je naar de opvang moet als je voor 8 uur op school bent?!"

De juf klinkt streng.

"Ik wou niet te laat zijn, vandaag."

"Ik zal straks even met je moeder bellen, ze zou toch moeten zorgen dat ..."

"Niet doen, juf, mijn mama slaapt nu."

"Je mama zou samen met jou moeten opstaan en je op een gepast uur naar school brengen, in plaats van in bed te liggen."

De juf zucht. *"En kom nu maar even in de klas zitten."*

Lena knikt. Ze pakt haar boekentas op en zet twee stappen. De pijn snijdt als een mes langs haar hiel. Ze bijt op haar tanden.

"Wat is er?" De juf klinkt bezorgd.

"Mijn voet doet een beetje pijn, het gaat wel over." Ze glimlacht dapper. *"Steun maar op mij. Ik breng je straks wel even naar huis, ik moet toch die kant op."*

De boze bui lijkt overgewaaid. Misschien wordt het toch nog een fijne dag.

De ochtend vliegt voorbij. Na de rekenles steekt de juf de tweede kaars van de adventskrans aan.

"Zo dadelijk mogen jullie verder vertellen over de beroepen, maar eerst had ik nog een vraag. Welk beroep zou er bij dit voorwerp horen?"

De juf steekt een houten staf in de lucht.

"Houthakker, boswachter, leeuwentemmer!"

"Ik zal jullie even helpen. Het begint met een 'h' en eindigt op ... 'erder'."

"Herder!"

"Jullie zijn superslim." De juf lacht.

"In de tijd van Jezus was herder zijn niet echt een prettig beroep. De herders waren altijd buiten, in weer en wind. Bovendien keken sommige mensen op hen neer. De meeste herders konden niet lezen of schrijven."

Lena denkt aan haar papa, die haar soms ook niet kan helpen met haar huiswerk omdat hij het zelf niet begrijpt. Ze hoort de stem van de juf in de verte.

"Er waren andere beroepen in die tijd die wel aanzien hadden. Boeren die eigen grond of dieren hadden, of mensen die een ambacht uitoefenden."

"Lucas, de schrijver van het geboorteverhaal, liet Jezus geboren worden in een stal. En het waren de herders die dit als eerste te horen kregen. Jezus kwam in de eerste plaats voor hen die niet meetelden."

"Voor hen die niet meetelden ..." Lena is weer helemaal mee. Ze ziet haar papa al bij de stal staan. Ze glimlacht. Hij zou zeker niet weten wat te zeggen tegen Maria en Jozef. Maar trots zou hij wel zijn. Honderd keer trotser dan hij zich al gevoeld heeft sinds hij niet meer kan gaan werken.

Robby vertelt over Alex die elektricien is, hij toont zijn kunstwerk van licht. Kasper vindt het prachtig.

"Mijn papa kent echt niks van elektriciteit. Hij zegt dat hij er beter afblijft, anders ontploft het hele dokterskabinet nog met ons erbij."

De klas lacht.

"Misschien kunnen we het lampje van Robby bij de krans zetten,

voor als de kaarsen opgebrand zijn?"

De juf knikt. "Goed idee, Kasper, dat doen we straks. Wil je graag nog over je mama vertellen?"

Robby schudt van nee. Over mama zwijgt hij liever. Sinds kort werkt ze voor een interim-bureau. Soms wordt ze hals over kop opgebeld en moet ze vertrekken. Dan weer zit ze weken thuis en daar wordt ze superslechtgezind van. Hij en Jordy blijven dan liever uit haar buurt.

"Mijn pa is uitbeender," vertelt Fatmira trots.

Amber geeft een gillette. Fatmira doet alsof ze het niet hoort en vertelt verder. *"Hij werkt in een slagerij, en soms blijft hij enkele dagen per maand thuis omdat er niet genoeg werk is. Maar in deze kerstperiode moet hij overuren doen en daarom heb ik voor iedereen een stukje kalfsgehaktbrood meegebracht."*

De klas juicht. Amber trekt een raar gezicht. Robby kan niet wachten om te proeven. Lena's handen trillen wanneer ze een stukje neemt. Haar maag knort en ze is doodzenuwachtig.

De juf kijkt Lena bemoedigend aan.

"Wie kan er raden welk beroep er achter dit potje yoghurt zit?"

Ze overhandigt het potje aan Lena.

"Kaasboer, verkoper in een kaaswinkel, kruidenier, yoghurtmaker, ontwerper van kaaspotjes." De klas raadt erop los.

"Van haar pa kan het niet zijn," roept Thomas. *"Die zit thuis en heeft vakantie en hij krijgt er nog geld voor ook."* Lena voelt haar wangen rood worden.

"Dit gaat te ver!" Kasper vliegt op Thomas en trekt hem van de bank. Lena zit als versteend op haar stoel. Ze voelt niet dat Fatmira haar arm over haar schouders legt en dat Robby voor haar komt staan, alsof hij haar alsnog wil beschermen tegen de woorden van Thomas. Het potje yoghurt voelt ijskoud in haar handen.

Het is al na vieren wanneer ze in de auto van de juf stapt. Ze zou blij moeten zijn, maar ze voelt helemaal niks. Ze wil ook niks voelen. Thomas heeft zijn verontschuldiging moeten aanbieden van de juf. Het betekende niks. Hij had haar niet eens in de ogen gekeken. Het potje yoghurt had ze 's middags weggegrist van het tafeltje. Ze dacht er niet meer aan om haar klasgenoten nog iets te vertellen over thuis.

"U mag stoppen, hier is het."

De juf stapt uit. Lena staat al aan de deur. Ze is niet van plan de juf binnen te laten. Haar mama is op dit uur toch nog aan het schoonmaken op kantoor. Daar was nog vreselijke ruzie over geweest vorige week. *"Ik ben hier de kostwinner in huis en niemand anders,"* had haar papa geroepen. Maar mama had de schouders opgehaald.

"Het moet gewoon," had ze gezegd.

"Dank je wel, juf. Morgen zal het wel lukken met mijn voet." Ze glimlacht dapper, hoopt dat de juf het hierbij zal laten.

"Ik wil nog even met je mama spreken, Lena." Lena voelt zich krimpen.

"Mijn mama is nog aan het ... ze is niet thuis."

"Je papa dan?" De juf kijkt haar vriendelijk aan.

"Ik hoorde iemand praten voor de deur." Lena's papa staat in de deuropening, hij kijkt nors. *"En wie bent u?"*

Lena's juf steekt haar hand uit.

"Ik ben de juf van Lena en ik heb haar thuisgebracht omdat ze haar voet verstuikt heeft. Is mevrouw thuis?"

"Ze is gaan schoonmaken. Misschien komt u beter straks terug, maar dan best voor zeven uur want daarna vertrekt ze naar de fabriek. Ze werkt aan de band, potjes platte kaas en yoghurt, weet u?" De juf knikt.

"Misschien kan ik dan beter morgenochtend ..."

"Dan slaapt mijn vrouw, ze heeft nachtdienst." De juf knikt.

Lena staart naar de grond.

"Lena is af en toe te laat op school en vanmorgen was ze heel vroeg, ik vroeg me af of ..."

"Lena trekt haar plan, mevrouw. Dat doen we allemaal, zo goed en zo kwaad als het kan. En als u mij nu wil excuseren, ik heb dagen dat ik veel rugpijn heb. Vroeger was ik bouwvakker, ik had een aantal gasten onder mij, maar nu ..." Hij zwijgt.

"Ik laat u rusten, meneer. Ik wil u toch ook nog zeggen dat Lena een kind is met veel talenten. Weet u trouwens dat ze prachtig kan zingen?"

"Dat zit in de familie, ik zing ook vaak onder de douche."

De juf glimlacht.

"Dat geloof ik graag, meneer."

"Met zingen kom je niet ver, juffrouw. Ik heb liever dat ze goed leert, dan kan ze later een deftige job vinden."

"Dat is inderdaad belangrijk, meneer. Ik laat u nu. Tot morgen, Lena."

"Tot morgen, juf."

Lena glipt naar binnen. Ze moet dringend aan het eten beginnen. Ze opent een pot appelmoes en haalt het gehakt uit de koelkast. Morgen heeft ze een toets en overmorgen een boekbespreking. Ze heeft het boek zelfs nog niet opgedaan. Ze zucht. Papa komt binnen en klopt haar eventjes op de schouder. Ze zou trots moeten zijn maar ze is vergeten hoe dat voelt. De woorden van Thomas zitten muurvast in haar hoofd. Ze doen meer pijn dan duizend verstuikte enkels.

LESMOMENTEN

- ☆ Eerste graad: blz 24
- ☆ Tweede graad: blz 25 tot blz 26
- ☆ Derde graad: blz 27 tot blz 28

VERHAAL WEEK 3

Lena stapt voorzichtig over de speelplaats. Als ze kleine stapjes neemt, doet haar enkel veel minder pijn. Vandaag heeft ze de tijd goed ingeschat. Als ze uit bed kan komen vlak nadat ze de bus van 7 uur voorbij heeft horen rijden, is ze net op tijd op school. Meestal wordt ze er wel wakker van. Het huis dendert helemaal mee.

Er brandt licht in haar klas. Ze denkt terug aan gisteravond. Mama was vroeger dan anders thuis, helemaal overstuur. Eén van de vrouwen op het bureau waar ze schoonmaakte, had haar gezegd dat ze beter een bril zou dragen.

“U ziet het stof gewoon niet liggen,” had ze hooghartig gezegd terwijl ze naar het computerscherm wees. *“Het is toch niet moeilijk om goed te poetsen? Je moet er toch niet voor gestudeerd hebben?”* Mama had de poetsdoek op haar bureau gegoooid.

“Doe het dan zelf!” had ze geroepen. En toen was ze naar huis gefietst.

Lena zucht. Als mama deze job verliest, ziet het er niet goed uit.

“Hé, die Lena!” Kasper springt voor haar.

Lena deinst achteruit. *“Gek, ik schrok me een ongeluk.”*

“Het spijt me. Heb je last van je voet? Je loopt zo traag.”

“Ik heb hem verstuikt.” Kasper ziet er weer uit alsof hij uit een modeblad komt. Alleen zijn haar is lekker door elkaar gewaaid. Het staat hem.

“Ik wil je wel dragen, hoor.” Ze kijkt hem van opzij aan. Wat moet ze daar nu weer van denken? Kasper lacht.

“Ik meen het, Lena, ik ben echt supersterk.” Hij fluistert nu. *“In mijn vorig leven was ik superman.”* Hij steekt zijn arm vooruit en zet het op een lopen. *“Dan ga ik maar op zoek naar andere mooie dames.”* Lena proest het uit.

In de verte ziet ze Robby met Jordy aankomen. Ze zijn net op tijd voor de bel. Robby hijgt alsof hij net een marathon heeft gelopen. *“Bijna te laat, zeg. Moest Jordy natuurlijk nog even een beker melk op de grond laten vallen. Ik heb de boel nog moeten opruimen.”* Jordy kijkt verdrietig.

“Het was niet opzettelijk.” Robby aait over zijn haar dat alle kanten opstaat.

“Ik weet het, man. Kom, ik breng je naar de kleuterjuf.”

“Ik loop even mee. Als je traag stapt, lukt het wel.” Lena neemt Jordy's handje vast. Die voelt klein en plakkerig aan. Lena wordt er helemaal warm van. Met z'n drietjes stappen ze het kleuterpaviljoen binnen.

“Lena, kan ik je even spreken?” Lena schrikt op. Ze heeft haar jas uitgedaan en wil net de klas binnengaan. De juf houdt haar tegen.

“Het spijt me dat ik de vorige dagen soms boos was. Omdat je verschillende keren te laat was in de klas. En omdat je zo vroeg op school was. Ik had niet door dat ...”

“Wij het moeilijk hebben, thuis.” Lena schrikt van zichzelf. Zoiets heeft ze nog nooit tegen de juf gezegd. De juf bloost.

“Nee, ik bedoel dat ik alleen oog had voor wat er niet in orde was. Nu kijk ik heel anders naar jou. Ik ben verbaasd dat je zo goed je plan trekt. Daar zouden anderen in de klas nog heel wat van kunnen leren.” Lena zwijgt. Nog nooit heeft iemand zoiets tegen haar gezegd.

Ze zitten in de kring. De derde kaars brandt. Samen met Robby's lampje schijnt ze zachtjes en verlicht ze de gezichten van de kinderen. De juf heeft de grote lampen uitgedaan. Robby kijkt naar Kasper. Hij denkt terug aan gisteren. Hoe Kasper het voor Lena had opgenomen. Hoe hij aan de juf had gevraagd om zijn lampje naast de krans te mogen zetten. Misschien heeft hij zich vergist in Kasper, in zijn kleding en zijn mooie woorden. Hij kan misschien wel aansluiten bij zijn groepje met Lena, Jeroen en Fatmira.

“Oké, kinderen. Ik heb een verrassing voor jullie.”

Iedereen houdt de adem in. De juf kijkt geheimzinnig. *“De directeur heeft mij gevraagd of ik samen met jullie een levende kerststal kan verzorgen op de speelplaats, op de laatste dag voor de kerstvakantie. Het is de bedoeling dat de ouders wat vroeger naar school komen en de stal kunnen bewonderen.”* De klas juicht.

Amber roept: *“Ik wil Maria zijn!”*

“Nee, ik,” roept Ellen.

“Ik wil ook een hoofdrol,” roept Thomas.

“Ja,” antwoordt Kasper. *“Jij mag de ezel zijn, Thomas.”* Robby lacht. Die Kasper is echt voor niemand bang.

“Stop,” roept de juf. *“Het is de bedoeling dat iedereen een taak op zich neemt, ofwel als levend model ofwel als ontwerper, bouwer, decormaker, kledingontwerper enz. Denk eens na over jezelf. Waar ben jij echt goed in? Als we ieders talent goed gebruiken, zullen we zeker een prachtig resultaat krijgen. Lena, ik zou graag hebben dat jij de organisatie op jou neemt.”* Lena voelt haar wangen rood worden. *“Maar juf, dat kan ik helemaal niet, ik weet niet ...”*

“Jij bent in de wieg gelegd voor deze job, Lena. Geloof me maar.”

En Thomas, jij wou een hoofdrol? Jij mag Lena helpen met organiseren. Maar vergeet niet: zij is de hoofdmanager. Jullie mogen nu een taakverdeling maken. Hou rekening met ieders talent. Ik verwacht dat jullie deze middag alles uitwerken. Iedereen mag hun voorkeur bij jullie melden maar beslis zelf wat haalbaar is en wat niet."

Lena kijkt naar Thomas. Wat een idee van de juf om hen samen te zetten. Maar Thomas kan inderdaad goed organiseren, en zij ... Het lijkt of Thomas haar gedachten heeft gelezen. Hij steekt zijn hand uit. *"Het spijt me van gisteren, Lena. Het was eruit voor ik het wist. Het sloeg nergens op. Ik weet wel dat je vader echt niet kan gaan werken."*

Lena aarzelt. Ze wil deze job doodgraag dus ... *"Oké, maar ik houd de touwtjes in handen."* Thomas springt rechtop en salueert: *"Yes, sir."*

Na de middagspeeltijd komt iedereen vol spanning terug in de klas. Thomas en Lena zijn binnengebleven om na te denken over de taakverdeling. Ze staan vooraan en wachten tot de kinderen zitten. Lena voelt de zenuwen door haar buik gieren. Wat als sommige kinderen niet tevreden zijn met hun rol? De juf knikt bemoedigend. Lena haalt diep adem.

"Het was niet zo gemakkelijk om deze opdracht goed te vervullen." Ze kijkt even naar Thomas. *"Maar we zijn eensgezind tot het volgende voorstel gekomen. Robby, jij mag Jozef zijn. Je zorgt zo goed voor Jordy dus zul je voor Jezus ook wel een goede papa zijn."* De klas lacht, Robby straalt.

"Fatmira, jij mag Maria zijn. We hebben jou al vaak zien spelen met de kleuters, je bent als een mama voor hen." Amber kreunt. Fatmira doet alsof ze het niet hoort. Ze springt recht. *"Oké, ik ben Meryem, dus."*

Lena en Thomas kijken vragend naar de juf.

"Het geboorteverhaal van Jezus staat ook in de koran van de moslims. Maar Maria heet daar Mereym. En er is geen Jozef bij haar als Jezus wordt geboren onder een palmboom." Robby lacht: *"Dus ik kwam er weer helemaal niet aan te pas, mooi is dat."* Fatmira kijkt hem speels aan.

"Maar ik ga goed voor mijn Jozef zorgen, hoor."

Thomas neemt nu het woord. *"Kasper, jij krijgt de rol van koning Caspar. Het zit in jouw naam. Het was een idee van Lena. Ze vertelde me dat je erg zorgzaam bent. Dat is belangrijk voor een koning."*

Kasper knipoogt naar Lena. Ze wordt rood tot achter haar oren. *"Ook Jef en Dylan worden koning."* Thomas zwijgt even en wacht op stilte.

"Jeroen krijgt de rol van herder want hij heeft thuis ook een hele dierentuin." Jeroen roept: *"Mag ik mijn kameleon ook meebrengen naar de stal?"*

Lena vervolgt: *"Amber kan schitterend knutselen, dus zij mag voor de versiering zorgen en Rani en Girben zijn superhandig. Zij kunnen het decor maken."*

"Met een palmboom!" roept Fatmira.

Het lijstje gaat nog een hele tijd door. Dan klapt de juf in de handen. *"Een applaus voor Lena en Thomas, ze hebben dat schitterend gedaan."* De meeste kinderen klappen, enkelen fluiten. *"Er is nog één probleem. We mogen een stal gebruiken van de gemeente maar die hangt helemaal uit elkaar. Kennen jullie iemand die een beetje handig is en die bereid zou zijn om ze te herstellen?"* De kinderen kijken naar elkaar maar niemand steekt zijn vinger op.

"Oké, dan gebruiken we de stal zoals ze is. Vanaf morgen gaan we aan het werk. Tegen het einde van de week moet alles klaar zijn. We zullen dat weer fantastisch doen, hé, iedereen." De klas juicht. *"Tot morgen allemaal."*

"Tot morgen, juf." De kinderen rennen joelend de deur uit.

Lena stapt als laatste naar buiten. *"Juf, ik dacht misschien ..."*

"Ja, Lena, zeg het maar."

"Nee, niks, juf. Ik wou alleen zeggen dat ik het heel tof vond om manager te zijn." De juf aait Lena even over het haar. *"Je hebt het prachtig gedaan, Lena. Maar ik had niet anders verwacht."*

Lena loopt over de speelplaats. Haar enkel voelt ze niet meer. Ze zou wel kunnen vliegen. Bijna vleugels.

LESMOMENTEN

- ☆ Eerste graad: blz 30
- ☆ Tweede graad: blz 31 tot blz 32
- ☆ Derde graad: blz 33 tot blz 34

VERHAAL SLOT

Het is aardedonker. Er valt wat lichte regen. De juf sleurt de gereedchapskoffer over de speelplaats. De voorbereiding van de levende kerststal is prachtig verlopen. Iedereen heeft zijn of haar taak uitgevoerd zoals het moest. Ze zijn helemaal klaar om straks de ouders te ontvangen. Alleen aan de stal moet er nog wat gebeuren – al heeft ze geen idee hoe ze eraan zal beginnen. In de verte ziet ze de stal al staan. Ze krijgt het helemaal warm bij het idee dat haar klas daar straks zal staan.

Plots staat ze stil. Ze ziet een klein lichtje. Er is beweging bij de stal. Wie is daar bezig? Inbrekers? Saboteurs? Ze moet iets doen. De juf zet haar gereedchapskoffer neer en neemt een koevoet.

Zo heeft ze een wapen om zich te verdedigen als het nodig is. Ze sluipt dichterbij en blijft staan achter de hoek van het kleuterpaviljoen. Van hieruit kan ze de stal goed zien. Een donkere gedaante met lange mantel, hoed en staf beweegt zich langzaam door de stal. Het licht volgt hem. De juf houdt haar adem in. 't Is een herder. Een herder in haar stal!? Hoe kan dat? De juf knijpt zichzelf even in de wang. Nee, ze is helemaal wakker.

Ze moet dichterbij geraken zonder dat ze gezien wordt. Ze doet haar schoenen uit en sluipt op kousenvoeten over de ijskoude speelplaatstegels. Ze hoort zacht geklop. Nog even spurten. Nu staat ze achter de stal. Door een spleet kijkt ze naar binnen. De stal is leeg. De herder is weg. Dan gaat ook het licht uit. In het pikdonker hoort ze voetstappen vlakbij. Hij komt haar kant op. Ze voelt het zweet in haar handen wanneer ze de koevoet vastklemt. Ze telt tot drie, dan zal ze tevoorschijn springen. Eén, twee ...

“Waaaaaa!” De juf schreeuwt het uit. Het licht gaat aan. Voor haar staat een rijzige man in regenmantel, hij heeft een vouwmeter in de hand. De man doet een stap achteruit en kijkt haar verbaasd aan. De juf stottert:

“U... u... u bent helemaal geen herder.” De man lacht. **“Natuurlijk ben ik geen herder, ik ben de papa van Lena. Wij hebben elkaar nog niet zo lang geleden ontmoet.”**

De juf probeert rustig te ademen, ze heeft de daver op het lijf. Haar ogen moeten wennen aan het plotse licht. Nu ziet ze ook Lena staan.

“Maar juf, wat doet u hier zonder schoenen?”

“Ik... euh... ik wou... euh... de stal komen maken.” De papa van Lena schiet in de lach. **“Een koevoet dient om te breken, juf, niet om dingen te maken. En repareert u wel vaker op uw kousen?”**

“Ik had mijn schoenen uitgedaan zodat jullie mij niet zouden horen. Ik wou jullie niet storen.” De juf kijkt even naar de grond.

“Oké, ik geef het toe, ik dacht dat jullie inbrekers waren en

plotseling zag ik dan een herder met een lichtje.” Ze hoort zelf hoe stom het klinkt. Wat moet die papa nu van haar denken?

De papa van Lena glimlacht: **“En nu ziet u een bouwvakker, juf. Een hele goeie, trouwens. Kijk maar eens rond in de stal. Wij zijn hier al een uurtje bezig.”**

De juf ziet hoe prachtig de stal eruitziet. De meeste kieren zijn dichtgemaakt met fijne latjes. De losse planken zitten vast en het lek in het dak is gedicht.

“Maar ik begrijp niet ... ” Ze kijkt naar Lena.

“U had toch iemand nodig om de stal te maken, juf? Ik heb het aan mijn papa gevraagd. Het ging deze week wat beter met zijn rug. Hij kan alles repareren. En ik dacht, als manager ... ”

“Kom eens hier, Lena, je bent een engel, mijn engel-manager.”

De juf pakt Lena vast en geeft haar een dikke knuffel.

“En u ook, meneer, echt waar, u maakt mijn dag helemaal goed!” Ze geeft de papa van Lena een knallende zoen op de wang.

Er wordt langs alle kanten gefloten. Robby en zijn vrienden hebben zich verzameld rond de stal.

Even is de juf het noorden kwijt. Dan lacht ze.

“Graag een applaus voor mijn reddende manager-engel én voor de meest fantastische vakman ter wereld.”

Lena's papa lacht: **“En voor de moedigste juf ter wereld ... op sokken.”**